

да събира новѣ войскѣ, конѣ, и хранѣ. Най-злочеста за него была война-та прѣзъ 1759 годинѣ. Русска-та войска подъ главатарство-то на Салтикова и австрийска-та, която прѣдвождалъ искусный войвода Лаудонъ, заедно разбили Фридриха при Куннерсдорфъ, (близо до Франкфуртъ на Одеръ). Фридрихъ ся побъркалъ и оплашилъ до толкова, щото искалъ да ся убие. Нъ ся избавилъ отъ несговора, що станжлъ между русскы-ты и австрийскы войводы; Фридрихъ нашълъ врѣмя да събере войскѣ, и пакъ ся былъ съ тѣхъ.

Нъ неприятеле-ти малко по малко отывали на внѣтрѣ въ Прусиѣ, и полека лека измѣстували Фридриха, който веке зель да мысли че нѣма да излѣзе наглавѣ. Честь-та му помогнѣла ненадѣйно. Въ Росиѣ ся поминѣла царица Елисавета (1761 г.); а наслѣдникъ-тъ Петръ III много почиталъ прусскыя царь, та тутакси оставилъ съжза съ австрийци-ты, и дору зель да помага на Фридриха. Екатерина II, която наскоро сѣднѣла на мѣсто-то на Петра III, съвсѣмъ ся отвърнѣла отъ Седмогодишнѣ-тѣ войнѣ. А Франция зела да ся прѣговаря. Тогава Мария Терезия, като останѣла безъ съжзници, не ся надѣяла веке да сполучи. Освѣнъ това всичка Германия желала да си почине отъ тѣхъ тяжкѣ и опустошителнѣ войнѣ. Най-сетнѣ Австрия и Пруссия свързали миръ въ саксонскый твърдель *Хубершбургъ* (1763 г.); всякоя държавя си останѣла на мѣсто-то. И така Фридрихъ не загубилъ нищо отъ тѣхъ войнѣ, а си спечялилъ Силезиѣ. Тая юнашка борба направила да ся прочюе Фридрихъ много, и поставила Прусиѣ на рѣда съ първы-ты държавы, ако и да была малка държавя.

Освѣнъ Силезиѣ Фридрихъ II завладѣлъ още и еднѣ часть отъ Полшѣ. Двѣ-тѣ главны части на държавѣ-тѣ му, Бранденбургъ и Пруско-то херцогство, были отдѣлены една отъ другѣ съ полскы-ты земи на долне-то течение на Вислѣ. За да направи околчесто царство то си, Фридрихъ трѣбвало да има и тыя земи; нъ други-ти близосѣди на Полшѣ, Россiя и Австрия, му прѣчили да приземе съ силѣ тыя земи отъ слабо-то Полско народоправление, та затова Фридрихъ съ хитры